

ΜΠΕΣΤ ΣΕΛΕΡ ΤΩΝ *SUNDAY TIMES* — ΑΠΟ ΤΗ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ ΤΟΥ Σ' ΑΦΗΣΑ

CLARE MACKINTOSH ΣΕ ΕΙΔΑ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: ΒΑΣΙΑ ΤΖΑΝΑΚΑΡΗ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Ο άντρας πίσω μου στέκεται τόσο κοντά ώστε το δέρμα στον σβέρο μου νοτίζει απ' την ανάσα του. Μετακινώ το πόδι μου μπροστά δυο εκατοστά και κολλάω πάνω σε ένα γκρι παλτό που μυρίζει σαν βρεγμένος σκύλος. Από τις αρχές του Νοέμβρη μοιάζει σαν να μην έχει σταματήσει να βρέχει, και απ' τα ζεστά κορμιά, στριμωγμένα το ένα πάνω στο άλλο, αναδύεται ένας ελαφρύς αχνός. Ένας χαρτοφύλακας με χτυπάει στον μηρό. Το τρένο τραντάζεται καθώς στρίβει και κρατιέμαι όρθια χάρη στο βάρος των ανθρώπων γύρω μου, βάζοντας απρόθυμα το χέρι μου πάνω στο γκρίζο παλτό για να στηριχτώ προσωρινά. Στο Τάουερ Χιλ, το βαγόνι ξεχύνει μια ντουζίνα επιβάτες και καταπίνει δυο, όλοι πεισμωμένοι να γυρίσουν σπίτι για το επίκειμενο Σαββατοκύριακο.

«Χρησιμοποιήστε όλο το βαγόνι!» ηχεί η ανακοίνωση.

Κανείς δεν κινείται.

Το γκρίζο παλτό έχει φύγει κι έχω χωθεί στη θέση του, όπου είναι καλύτερα, επειδή μπορώ να πιάσω τη ράγα κι επειδή δεν έχω πια το DNA ενός ξένου στον σβέρο μου. Η τσάντα μου έχει μετατοπιστεί, έχει φτάσει στη μέση μου και την τραβάω ξανά μπροστά μου. Δυο γιαπωνέζοι τουρίστες έχουν κρεμασμένα στο στήθος τεράστια σακίδια, που καταλαμβάνουν χώρο άλλων δυο ανθρώπων. Μια γυναίκα στην άλλη άκρη του βαγονιού με βλέπει που τους κοιτάζω· τα βλέμματά μας διασταυρώνονται και παίρνει

μια έκφραση αλληλεγγύης. Δέχομαι την οπτική επαφή στιγμιαία, κι ύστερα χαμηλώνω το βλέμμα. Τα παπούτσια γύρω μου είναι πολλά και διάφορα: των αντρών είναι μεγάλα και γυαλιστερά, κάτω από ριγέ στριφώματα των γυναικών, με τακούνια και πολύχρωμα, με τα δάχτυλα στριμωγμένα σε απίστευτες μύτες. Ανάμεσα στα πόδια βλέπω δυο γάμπες με στιλπνό καλσόν, οπάκ μαύρο νάιλον, που καταλήγει σε κάτασπρα αθλητικά. Δεν βλέπω τη γυναίκα στην οποία ανήκουν αλλά τη φαντάζομαι εικοσάρα, με ένα ζευγάρι επίσημες γόβες με ιλιγγιώδες τακούνι κρυμμένες σε μια μεγάλη τσάντα ή σε ένα συρτάρι στη δουλειά της.

Ποτέ δεν έχω φορέσει τακούνια μέρα. Όταν έμεινα έγκυος στον Τζάστιν καλά καλά δεν είχα βγάλει τα δετά μου Clark's και δεν υπήρχε περιθώριο για τακούνια στο ταμείο του Tesco ή όταν προσπαθείς να πείσεις ένα νήπιο να προχωρήσει στον κεντρικό δρόμο. Τώρα είμαι αρκετά μεγάλη για να ξέρω. Μια ώρα στο τρένο για να πάω στη δουλειά: άλλη μια ώρα στην επιστροφή. Σκοντάφτεις σε χαλασμένες κυλιόμενες σκάλες. Σε πατάνε καροτσάκια και ποδήλατα. Και για ποιο λόγο; Για οκτώ ώρες πίσω από ένα γραφείο. Κρατάω τα τακούνια μου για γιορτές και διακοπές. Φοράω μια στολή που έχω επιβάλει εγώ στον εαυτό μου, μαύρο παντελόνι και συναλλάζω ελαστικά μπλουζάκια που δεν χρειάζονται σίδερο κι είναι όσο κομψά χρειάζεται για να περνάνε ως ρούχα για το γραφείο: στο τελευταίο μου συρτάρι φυλάω μια ζακέτα για τις μέρες που έχει πολλή δουλειά, που σημαίνει ότι η πόρτα ανοίγει διαρκώς και η ζέστη χάνεται με κάθε πιθανό πελάτη.

Το τρένο σταματάει και βγαίνω σπρώχνοντας στην αποβάθρα. Από εκεί παίρνω το υπέργειο τρένο και, παρόλο που συχνά είναι εξίσου γεμάτο, το προτιμώ. Νιώθω άβολα όταν είμαι κάτω από το έδαφος, να μην μπορώ να ανασάνω, αν και ξέρω πως είναι ιδέα μου. Ονειρεύομαι ότι δουλεύω κάπου τόσο κοντά ώστε

να πηγαίνω με τα πόδια αλλά κάτι τέτοιο δεν πρόκειται να συμβεί ποτέ: οι μόνες δουλειές που αξίζουν βρίσκονται στην πρώτη ζώνη· τα μόνα προσιτά δάνεια στην τέταρτη.

Πρέπει να περιμένω το τρένο μου και από το ράφι δίπλα στο εκδοτήριο εισιτηρίων παίρνω ένα αντίτυπο της *London Gazette* – οι τίτλοι δυοσίωνοι, ταιριαστοί στη σημερινή ημερομηνία: Παρασκευή 13 Νοεμβρίου. Η αστυνομία κατάφερε να ματαιώσει άλλο ένα σχέδιο για τρομοκρατική επίθεση: οι τρεις πρώτες σελίδες είναι γεμάτες φωτογραφίες εκρηκτικών που βρέθηκαν σε διαμέρισμα στο βόρειο Λονδίνο. Ξεφυλλίζω φωτογραφίες γενειοφόρων αντρών και μετακινούμαι για να βρω τη ρωγμή στην ασφαλτοκάτω από την πινακίδα της αποβάθρας, εκεί όπου θα ανοίξει η πόρτα του βαγονιού. Έχω διαλέξει με προσοχή αυτή τη θέση ώστε να μπορώ πιάσω το αγαπημένο μου σημείο πριν γεμίσει το βαγόνι· στο ακριανό κάθισμα, για να μπορώ να ακουμπάω στο γυάλινο διαχωριστικό. Το υπόλοιπο βαγόνι γεμίζει γρήγορα και κοιτάζω κλεφτά τον κόσμο που στέκεται ακόμη, νιώθω ένοχη ανακούφιση που δεν βλέπω κανέναν γέρο ή κάποια γυναίκα εμφανώς έγκυο. Παρά τα ίσια παπούτσια μου, τα πόδια μου πονάνε, επειδή όλη μέρα στεκόμουν δίπλα στους φωριαμούς αρχειοθέτησης. Υποτίθεται πως η αρχειοθέτηση δεν είναι δική μου δουλειά. Μια κοπέλα έρχεται και βγάζει φωτοτυπίες τα στοιχεία των ακινήτων και κρατάει τα αρχεία σε τάξη, αλλά λείπει στη Μαγιόρκα για δεκαπέντε μέρες και απ' ό,τι είδα σήμερα μάλλον είχε να τακτοποιήσει εδώ και βδομάδες. Βρήκα κατοικίες ανάκατες με επαγγελματικούς χώρους και ενοικιάσεις μπερδεμένες με τις πωλήσεις· και έκανα το λάθος να το πω.

«Τότε καλά θα κάνεις να τα τακτοποιήσεις, Ζόι» είπε ο Γκρέιαμ. Έτσι, αντί να κλείνω επισκέψεις σε ακίνητα, στεκόμουν στον διάδρομο έξω από το γραφείο του Γκρέιαμ, μες στο ρεύμα, ευχόμενη να μην είχα ανοίξει το στόμα μου. Το Χάλοου & Ριντ

δεν είναι άσχημο μέρος να δουλεύεις. Παλιά δούλευα μια μέρα την εβδομάδα, έκανα τα λογιστικά τους, ύστερα η υπεύθυνη γραφείου πήρε άδεια μητρότητας και ο Γκρέιαμ μου ζήτησε να καλύψω τη θέση της. Εγώ ήμουν λογίστρια, όχι γραμματέας, αλλά τα λεφτά ήταν αξιοπρεπή και στο μεταξύ είχα χάσει κάνα δυο πελάτες, έτσι άρπαξα την ευκαιρία. Τρία χρόνια μετά, είμαι ακόμη εδώ.

Όταν φτάνουμε στον σταθμό Κάναντα Ουότερ, ο κόσμος στο βαγόνι έχει αραιώσει και όσοι στέκονται όρθιοι θέλουν και το κάνουν. Ο άντρας δίπλα μου κάθεσαι με τα πόδια τόσο ανοιχτά που αναγκάζομαι να μαζέψω τα δικά μου, και όταν σηκώνω το βλέμμα, βλέπω δυο άλλους άντρες να κάνουν το ίδιο. Το κάνουν συνειδητά; Ή είναι κάποια έμφυτη ανάγκη να δείχνουν πιο μεγαλόσωμοι απ' όλους τους άλλους; Η γυναίκα μπροστά μου μετακινεί τη σακούλα με τα ψώνια της και ακούω τον γνώριμο ήχο ενός μπουκαλιού κρασιού που χτυπάει. Ελπίζω ο Σάιμον να έχει σκεφτεί να βάλει ένα στο ψυγείο· ήταν δύσκολη βδομάδα και αυτή τη στιγμή το μόνο που θέλω είναι να κουλουριαστώ στον καναπέ και να δω τηλεόραση.

Λίγες σελίδες παρακάτω στη *London Gazette* κάποια πρώην φιναλίστ του *X Factor* διαμαρτύρεται για την «πίεση της διασημότητας» και το μεγαλύτερο μέρος της σελίδας καταλαμβάνει μια κουβέντα σχετική με νόμους περί ιδιωτικής ζωής. Διαβάζω χωρίς να αντιλαμβάνομαι τις λέξεις: κοιτάζω τις εικόνες και περνάω βιαστικά τους τίτλους ώστε να μη νιώθω τελείως άσχετη. Δεν θυμάμαι την τελευταία φορά που διάβασα ολόκληρη εφημερίδα ή κάθισα να δω ειδήσεις από την αρχή ως το τέλος. Πάντα αποσπασματικά στο Sky News όταν τρώω πρωινό, ή διαβάζω τους τίτλους πάνω από τον ώμο κάποιου καθ' οδόν για τη δουλειά.

Το τρένο σταματάει ανάμεσα στο Σίντεναμ και το Κρίσταλ Πάλας. Ακούω έναν αναστεναγμό όλο αγανάκτηση από κάπου πιο πέρα στο βαγόνι αλλά δεν κάνω τον κόπο να κοιτάξω από

ποιον προέρχεται. Είναι ήδη σκοτεινά, κοιτάζω τα τζάμια και βλέπω μόνο το δικό μου πρόσωπο να μου αντιγυρίζει το βλέμμα· ακόμα πιο χλωμό απ' ό,τι στην πραγματικότητα και παραμορφωμένο από τη βροχή. Βγάζω τα γυαλιά μου και τρίβω τα βαθουλώματα που αφήνουν στη μύτη μου. Ακούμε τα παράσιτα μιας ανακοίνωσης αλλά είναι τόσο πνιχτή και με βαριά προφορά που δεν μπορείς να καταλάβεις τι λέει. Θα μπορούσε να είναι οτιδήποτε, κάποιος σηματοδότης που χάλασε ή ένα πτώμα στις γραμμές.

Ελπίζω να μην είναι πτώμα. Σκέφτομαι το ποτήρι κρασί και τον Σάιμον να μου τρίβει τα πόδια στον καναπέ, κι ύστερα νιώθω ένοχη που η πρώτη μου σκέψη είναι για τη δική μου βολή, όχι για την απελπισία κάποιας ταλαίπωρης ψυχής που αυτοκτόνησε. Είμαι σίγουρη όμως ότι δεν είναι πτώμα. Τα πτώματα είναι για το πρωί της Δευτέρας, όχι για το βράδυ της Παρασκευής, όταν η δουλειά πλέον απέχει τρεις υπέροχες μέρες.

Ακούγεται ένα τρίξιμο και μετά σιωπή. Όποιος κι αν είναι ο λόγος της καθυστέρησης, θα πάρει κάμποσο.

«Κακό σημάδι» λέει ο άντρας δίπλα μου.

«Μμμ» κάνω αδιάφορα.

Συνεχίζω να γυρίζω τις σελίδες της εφημερίδας αλλά δεν ενδιαφέρομαι για τα αθλητικά και τώρα έχει κυρίως αγγελίες και κριτικές θεάτρου. Έτσι όπως πάει θα είμαι σπíti περασμένες επτά: θα πρέπει να φάμε κάτι πρόχειρο αντί για το ψητό κοτόπουλο που σχεδίαζα. Μέσα στην εβδομάδα μαγειρεύει ο Σάιμον, κι εγώ το βράδυ της Παρασκευής και το Σαββατοκύριακο. Αν του το ζητούσα θα μαγείρευε και τότε, αλλά δεν θα μπορούσα. Δεν θα μπορούσα να μαγειρεύει για εμάς –για τα παιδιά μου– κάθε βράδυ. Ίσως πάρω φαγητό απέξω.

Περνάω τις οικονομικές σελίδες και κοιτάζω το σταυρόλεξο, αλλά δεν έχω στιλό μαζί μου. Έτσι διαβάζω τις αγγελίες, με τη

σκέψη πως ίσως βρω καμιά δουλειά για την Κέιτι – ή για μένα, τώρα που το σκέφτομαι, αν και ξέρω ότι ποτέ δεν θα φύγω από τους Χάλοου & Ριντ. Πληρώνουν καλά και πλέον ξέρω τη δουλειά και αν δεν υπήρχε το αφεντικό μου θα ήταν τέλεια. Οι πελάτες είναι ευγενικοί σε γενικές γραμμές. Συνήθως πρόκειται για νέους επιχειρηματίες που ψάχνουν χώρο για γραφείο· ή επαγγελματίες που τα έχουν πάει καλά και ψάχνουν μεγαλύτερο χώρο. Δεν ασχολούμαστε πολύ με κατοικίες, αλλά τα διαμερίσματα πάνω από τα μαγαζιά είναι μια χαρά για όσους αγοράζουν σπίτι για πρώτη φορά και όσους θέλουν να πουλήσουν αυτό που έχουν και να αγοράσουν κάτι μικρότερο. Έρχονται αρκετοί πρόσφατα χωρισμένοι. Μερικές φορές, αν έχω όρεξη, τους λέω ότι καταλαβαίνω τι περνάνε.

«Όλα πήγαν καλά τελικά;» ρωτάνε πάντα οι γυναίκες.

«Ήταν ό,τι καλύτερο έχω κάνει» λέω με σιγουριά. Αυτό θέλουν να ακούσουν.

Δεν βρίσκω δουλειές για μια δεκαεννιάχρονη επίδοξη ηθοποιό, αλλά τσακίζω την άκρη μιας σελίδας με μια αγγελία για υπεύθυνη γραφείου. Δεν βλέπτει να ξέρεις τι υπάρχει. Για μια στιγμή φαντάζομαι να μπαίνω στο γραφείο του Γκρέιαμ Χάλοου και να του ανακοινώνω την παραίτησή μου, να του λέω ότι δεν θα ανεχτώ άλλο να μου μιλάει σαν να είμαι βρομιά στη σόλα του. Ύστερα βλέπω τον μισθό που αναγράφεται κάτω από τη θέση και θυμάμαι πόσο καιρό μού πήρε να φτάσω με τα χίλια ζόρια να κάνω μια δουλειά που μου επιτρέπει να επιβιώνω. Καλύτερος εχθρός ο γνώριμος εχθρός, έτσι δεν λένε;

Οι τελευταίες σελίδες της *Gazette* είναι γεμάτες αγωγές αποζημιώσεων και χρηματοδοτήσεις. Αποφεύγω προσεκτικά τις διαφημίσεις για δάνεια –με επιτόκια που θα πρέπει να είσαι είτε τρελός ή απελπισμένος για να τα πάρεις– και κοιτάζω το κάτω μέρος της σελίδας όπου διαφημίζονται οι ροζ γραμμές.

Παντρεμένη γυναίκα αναζητά διακριτική χαλαρή δράση.

SMS στην ΕΙΝΤΖΕΛ, στο 69998 για φωτό.

Σουφρώνω τη μύτη μου, πιο πολύ όταν βλέπω το εξωφρενικό κόστος ανά SMS παρά για τις προσφερόμενες υπηρεσίες. Ποια είμαι εγώ να κρίνω τι κάνουν οι άλλοι; Είμαι έτοιμη να γυρίσω σελίδα, έχοντας συμφιλιωθεί με την ιδέα να διαβάσω για το χθεσινοβραδινό ποδόσφαιρο, όταν βλέπω την αγγελία κάτω από της «Ειντζελ».

Για μια στιγμή νομίζω ότι τα μάτια μου είναι κουρασμένα: τα ανοιγοκλείνω δυνατά αλλά δεν αλλάζει τίποτα.

Είμαι τόσο απορροφημένη σ' αυτό που κοιτάζω, που δεν προσέχω ότι το τρένο βάζει μπροστά ξανά. Ξεκινάει απότομα και πέφτω προς τη μια μεριά, απλώνοντας ασυναίσθητα το χέρι μου και αγγίζοντας τον μηρό του διπλανού μου.

«Συγγνώμη!»

«Δεν πειράζει, δεν τρέχει τίποτα».

Χαμογελάει και πιέζω τον εαυτό μου να ανταποδώσει το χαμόγελο. Ωστόσο η καρδιά μου χτυπάει δυνατά και κοιτάζω την αγγελία. Έχει την ίδια προειδοποίηση για χρεώσεις με τις υπόλοιπες αγγελίες σε πλαίσιο, και έναν αριθμό 0809 αποπάνω. Μια διεύθυνση στο ίντερνετ: www.findtheone.com. Αλλά εγώ κοιτάζω τη φωτογραφία. Το πρόσωπο είναι χροπαρισμένο, αλλά φαίνονται ξεκάθαρα τα ξανθά μαλλιά και λιγάκι ένα μαύρο τيرانτέ μπλουζάκι. Μεγαλύτερη από τις άλλες γυναίκες που διαλαλούν την πραμάτεια τους αλλά η φωτογραφία έχει τόσο κόκκο που θα ήταν δύσκολο να καταλάβεις την ακριβή της ηλικία.

Μόνο που εγώ ξέρω πόσο ακριβώς είναι. Ξέρω ότι είναι σαράντα.

Επειδή η γυναίκα στην αγγελία είμαι εγώ.

Η Κέλι Σουίφτ στεκόταν στο κέντρο του βαγονιού της γραμμής Σέντραλ. Έριξε το βάρος στο ένα πόδι για να κρατήσει την ισορροπία της καθώς το τρένο έστριψε. Δυο παιδιά –όχι πάνω από δεκατεσσάρων ή δεκαπέντε ετών– ανέβηκαν σπρώχνοντας στο τρένο στην Μποντ Στριτ, απορροφημένοι σε έναν διαγωνισμό βρισιών που έρχονταν σε αντίθεση με τη μεσοαστική εκφορά τους. Ήταν πολύ αργά για εξωσχολικές λέσχες, και ήδη είχε σκοτεινιάσει. Η Κέλι έλπιζε να γύριζαν σπίτι κι όχι να έβγαιναν για βράδυ. Σε τέτοια ηλικία.

«Κορυφαίο γαμώτο!» Το αγόρι σήκωσε το βλέμμα, η μαγκιά του έδωσε τη θέση της στην αμυχανία όταν είδε την Κέλι να στέκεται εκεί. Η Κέλι πήρε την έκφραση που θυμόταν να έχει η μητέρα της σε πολλές περιπτώσεις, και οι έφηβοι σώπασαν κατακοκκινίζοντας και γύρισαν από την άλλη για να περιεργαστούν το εσωτερικό από τις πόρτες που έκλειναν. Μάλλον ήταν αρκετά μεγάλη για να είναι μητέρα τους, σκέφτηκε θλιμμένα, αν μετρούσε αντίστροφα από τα τριάντα και φανταζόταν τον εαυτό της με ένα δεκατετράχρονο παιδί. Αρκετές από τις παλιές της συμμαθήτριες είχαν παιδιά σχεδόν αυτής της ηλικίας το χρονολόγιό της στο Facebook γέμιζε συχνά με περήφανες οικογενειακές φωτογραφίες, και μάλιστα ένα δυο από τα ίδια τα παιδιά τής είχαν κάνει αιτήματα φιλίας. Να ένας τρόπος να νιώσεις μεγάλη.

Η Κέλι πρόσεξε μια γυναίκα με κόκκινο πανωφόρι στην άλλη πλευρά του βαγονιού, που έγνεψε επιδοκιμαστικά για την επίδραση που είχε στα παιδιά.

Η Κέλι ανταπέδωσε το βλέμμα με ένα χαμόγελο.

«Πώς ήταν η μέρα σου;»

«Καλύτερη τώρα που τελειώσε» είπε η γυναίκα. «Άντε να 'ρθει το Σαββατοκύριακο, ε;»

«Δουλεύω. Την Τρίτη σταματάω». Και πάλι, έχω μόνο μια μέρα ρεπό κι ύστερα άλλες έξι απανωτές, σκέφτηκε και αναστέναξε από μέσα της. Η γυναίκα φάνηκε να σοκάρεται. Η Κέλι ανασήκωσε τους ώμους. «Κάποιος πρέπει να το κάνει, έτσι δεν είναι;»

«Μάλλον». Καθώς το τρένο έκοψε ταχύτητα για τη στάση Όξφορντ Σέρκους, η γυναίκα πήγε προς την πόρτα. «Ελπίζω να είναι ήσυχη η διαδρομή σου».

Γρουσουζιά, σκέφτηκε η Κέλι. Κοίταξε το ρολόι της. Εννιά στάσεις για το Στράτφορντ: να αφήσει τα πράγματά της και να γυρίσει. Να είναι σπίτι στις οκτώ, ίσως οκτώμισι. Πίσω ξανά στις επτά το πρωί. Χασμουρήθηκε δυνατά, χωρίς να μπει στον κόπο να κρύψει το στόμα της, και αναρωτήθηκε αν είχε καθόλου φαγητό στο σπίτι. Μοιραζόταν μια μονοκατοικία κοντά στο Έλεφαντ εντ Κασλ με τρεις συγκατοίκους, τα ονόματα των οποίων τα ήξερε μόνο από τις επιταγές για το νοίκι που καρφίτσωναν τακτικά στον πίνακα στον διάδρομο, για να εισπραχθούν κάθε μήνα. Ο ιδιοκτήτης που ήθελε να μεγιστοποιήσει το εισόδημά του είχε μετατρέψει το καθιστικό σε υπνοδωμάτιο, αφήνοντας μοναδικό κοινόχρηστο χώρο τη μικρή κουζίνα. Υπήρχε χώρος μόνο για δυο καρέκλες, αλλά οι βάρδιες και οι ασταθείς ώρες των συγκατοίκων της σήμαιναν ότι μπορούσαν να περάσουν μέρες και η Κέλι να μη δει καμία τους. Η γυναίκα στο μεγαλύτερο δωμάτιο, η Ντον, ήταν νοσο-

κόμα. Μικρότερη από την Κέλι, αλλά πολύ πιο νοικοκυρά, συχνά άφηνε μια μερίδα για την Κέλι δίπλα στον φούρνο μικροκυμάτων, με ένα από τα φούξια post-it της, προτρέποντας την Κέλι να φάει. Το στομάχι της γουργούρισε στη σκέψη του φαγητού και κοίταξε το ρολόι της. Το απόγευμα είχε πιο πολλή δουλειά απ' ό,τι υπολόγιζε· θα έπρεπε να δουλέψει μερικές επιπλέον ώρες την επόμενη εβδομάδα, αλλιώς δεν θα τελείωνε ποτέ.

Στο Χόλμπορν μπήκαν μερικοί επιχειρηματίες και η Κέλι τούς έριξε μια έμπειρη ματιά. Εκ πρώτης όψης φαινονταν πανομοιότυποι, με τα κοντά τους μαλλιά, τα σκούρα κοστούμια τους και τους χαρτοφύλακες. Ο διάβολος κρύβεται στις λεπτομέρειες, σκέφτηκε η Κέλι. Αναζητούσε τις αχνές ρίγες σε κάποιο κοστούμι· τον τίτλο ενός βιβλίου βαλμένου βιαστικά στην τσάντα· γυαλιά με συρμάτινο σκελετό με μια ατέλεια στον έναν βραχίονα· ένα καφέ δερμάτινο λουράκι ρολογιού κάτω από μια άσπρη βαμβακερή μανσέτα. Τις ιδιοσυγκρασίες και τα εμφανισιακά τικ που τους έκαναν να ξεχωρίζουν σε μια σειρά σχεδόν πανομοιότυπων αντρών. Η Κέλι τούς παρατηρούσε ανοιχτά, αδιάφορα. Απλώς έκανε εξάσκηση, έλεγε στον εαυτό της, δεν την ένοιαζε όταν ο ένας σήκωσε το βλέμμα και την είδε που τον κοιτούσε ψυχρά. Νόμιζε ότι μπορεί να απέστρεφε το βλέμμα αλλά εκείνος της έκλεισε το μάτι, και στο στόμα του ζωγραφίστηκε ένα χαμόγελο όλο σιγουριά. Το βλέμμα της Κέλι έπεσε στο αριστερό του χέρι. Παντρεμένος. Λευκός, γεροδεμένος, γύρω στο 1.80, με μια σκιά στο σαγόνι που μάλλον δεν υπήρχε πριν από μερικές ώρες. Ένα ξεχασμένο κίτρινο καρτελάκι από καθαριστήριο πρόβαλλε φευγαλέα μέσα απ' το παλτό του. Στεκόταν τόσο ευθυτενής που θα στοιχημάτιζε ότι ήταν πρώην στρατιωτικός. Αδιάφορη εμφάνιση, αλλά η Κέλι θα τον θυμόταν αν τον συναντούσε ξανά.

Ικανοποιημένη, έστρεψε την προσοχή της στο τελευταίο κύμα επιβατών, που μπήκαν στη στάση Μπανκ και ξεχύθηκαν στο βαγόνι να βρουν τις λιγοστές θέσεις που υπήρχαν. Σχεδόν όλοι είχαν ένα κινητό στο χέρι· έπαιζαν παιχνίδια, άκουγαν μουσική, ή απλώς το κρατούσαν σαν να ήταν ραμμένο στην παλάμη τους. Στην άλλη άκρη του βαγονιού, κάποιος σήκωσε το τηλέφωνο μπροστά του και η Κέλι ενστικτωδώς γύρισε απ' την άλλη. Τουρίστες, που έβγαζαν την εμβληματική φωτογραφία του υφειου του Λονδίνου για να τη δείξουν όταν επέστρεφαν στην πατρίδα, αλλά η σκέψη να είναι το φόντο στις φωτογραφίες των διακοπών κάποιου ήταν πολύ παράξενη.

Ο ώμος την πονούσε εκεί όπου χτύπησε σε έναν τοίχο, παίρνοντας μια πολύ κλειστή στροφή, καθώς είχε κατέβει τρέχοντας τις σκάλες και έφτασε στην αποβάθρα στην Μαρμπλ Αρτς. Είχε αργήσει δευτερόλεπτα και την εκνεύριζε που η μελανιά που απλωνόταν στο μπράτσο της ήταν ανώφελη. Την άλλη φορά θα έκανε πιο γρήγορα.

Το τρένο σταμάτησε στη Λίβερπουλ Στριτ· το πλήθος περίμενε στην αποβάθρα, ανυπομονώντας να ανοίξουν οι πόρτες.

Οι παλμοί της Κέλι ανέβηκαν.

Εκεί, καταμεσής στο πλήθος, μισοκρυμμένος, με ένα υπερβολικά φαρδύ τζιν, μπλούζα με κουκούλα και καπελάκι του μπέιζμπολ, ήταν ο Καρλ. Τον αναγνώρισε αμέσως και, όσο απεγνωσμένα κι αν ήθελε να γυρίσει σπίτι, ήταν αδύνατον να τον αφήσει και να φύγει. Ήταν ξεκάθαρο από τον τρόπο που χώθηκε μες στο πλήθος ότι την είχε δει ένα κλάσμα του δευτερολέπτου πριν τον δει εκείνη, και δεν αδημονούσε να συναντηθούν. Έπρεπε να κάνει γρήγορα.

Η Κέλι πετάχτηκε έξω από το τρένο την ώρα που οι πόρτες έκαναν έναν σφυριχτό ήχο πίσω της. Στην αρχή νόμισε ότι τον είχε χάσει κι ύστερα είδε το καπελάκι καμιά δεκαριά μέτρα

μπροστά· δεν έτρεχε, αλλά ελίσσόταν σβέλτα ανάμεσα στο πλήθος επιβατών που έφευγαν από την αποβάθρα.

Αν κάτι είχε μάθει η Κέλι τα τελευταία δέκα χρόνια στο μετρό ήταν ότι με την ευγένεια δεν κάνεις τίποτα.

«Προσέξτε!» φώναξε καθώς άρχισε να τρέχει, σπρώχνοντας δυο ηλικιωμένους τουρίστες που έσερναν τις βαλίτσες τους. «Να περάσω!»

Μπορεί να τον είχε χάσει το πρωί και να είχε αποκτήσει μια μελανιά, αλλά δεν θα τον άφηνε να τη γλιτώσει ξανά. Σκέφτηκε φευγαλέα το γεύμα που έλπιζε να την περίμενε στο σπίτι και υπολόγισε ότι όλο αυτό θα πρόσθετε τουλάχιστον άλλες δυο ώρες στη μέρα της. Αλλά ήταν αναπόφευκτο. Μπορούσε να πάρει ένα κεμπάπ γυρίζοντας σπίτι.

Ο Καρλ ανέβαινε τρέχοντας τις κυλιόμενες. Λάθος αρχάριου, σκέφτηκε η Κέλι, ανεβαίνοντας από τις σκάλες. Λιγότεροι τουρίστες και λιγότερο επώδυνο για τους μηρούς από το σπασμωδικό τράνταγμα μιας κυλιόμενης σκάλας. Και πάλι όμως οι μύες της Κέλι έκαιγαν καθώς έφτανε τον Καρλ. Ο Καρλ έριξε μια βιαστική ματιά πίσω από τον αριστερό του ώμο καθώς έφτασαν στην κορυφή κι έστριψε δεξιά. Για όνομα, Καρλ, σκέφτηκε. Θα έπρεπε να σχολάω τώρα.

Με μία τελευταία επιτάχυνση τον πρόλαβε την ώρα που ετοιμαζόταν να πηδήξει πάνω από τις μπάρες των εισιτηρίων και τον άρπαξε από το μπουφάν με το αριστερό χέρι ενώ με το δεξί του γύρισε το μπράτσο πίσω από την πλάτη. Ο Καρλ έκανε μια ξεψυχισμένη απόπειρα να ξεφύγει, κάνοντάς τη να χάσει την ισορροπία της και να της πέσει το πηλήκιο στο δάπεδο. Η Κέλι αντιλήφθηκε ότι κάποιος το σήκωσε και έλπιζε να μην το πάρει και το βάλει στα πόδια. Ήδη ήταν στα μαύρα κατάστιχα του καταστήματος της αστυνομίας επειδή είχε χάσει το κλομπ της σε έναν καβγά την προηγούμενη εβδομάδα – δεν χρειαζόταν άλλη επίπληξη.

«Σε περιμένει ένα ένταλμα μη εμφάνισης, φιλαράκι» είπε η Κέλι, με τα λόγια της να διακόπτονται από την ανάσα της που έβγαине με δυσκολία εξαιτίας του αλεξίσφαιρου γιλέκου που φορούσε. Έβγαλε τις χειροπέδες από τη ζώνη της και τις πέρασε επιδέξια στους καρπούς του Καρλ, ελέγχοντας πόσο έσφιγγαν. «Συλλαμβάνεσαι».

Σε είδα και ακόμη σε βλέπω. Αλλά εσύ δεν με είδες. Είσαι απορροφημένη στο βιβλίο σου· ένα χαρτόδετο, με ένα κορίτσι με κόκκινο φουστάνι στο εξώφυλλο. Δεν διακρίνω τον τίτλο αλλά δεν έχει σημασία, όλα ίδια είναι. Αν δεν είναι μια ιστορία αγόρι-γνωρίζει-κορίτσι, τότε είναι αγόρι-καταδιώκει-κορίτσι. Αγόρι σκοτώνει κορίτσι.

Αντιλαμβάνομαι την ειρωνεία. Στην επόμενη στάση εκμεταλλεύομαι το πλήθος ως δικαιολογία για να σε πλησιάσω. Κρατιέσαι από τη χειρολαβή στο κέντρο του βαγονιού, διαβάξεις με το ένα χέρι· γυρίζεις τη σελίδα με μαθημένο αντίχειρα. Είμαστε τόσο κοντά τώρα, που τα παλτά μας αγγίζονται και μυρίζω τη βάση βανίλιας του αρώματός σου, μια μυρωδιά που θα έχει ξεθυμάνει όταν φύγεις από τη δουλειά. Μερικές γυναίκες εξαφανίζονται στις τουαλέτες την ώρα του μεσημεριανού· ανανεώνουν το μακιγιάζ τους, προσθέτουν λίγο άρωμα. Εσύ όχι. Όταν σε δω μετά τη δουλειά, το σκούρο γκριζο μακιγιάζ στα βλέφαρά σου θα έχει γίνει σκιές κάτω απ' τα μάτια σου· το χρώμα στα χείλια σου θα έχει περάσει σε αμέτρητα φλιτζάνια καφέ.

Είσαι όμορφη, όμως, ακόμα και στο τέλος μιας δύσκολης μέρας. Αυτό μετράει πολύ. Όχι ότι έχει να κάνει πάντα με την ομορφιά· μερικές φορές έχει να κάνει με μια εξωτική όψη, ή ένα μεγάλο στήθος, ή δυο ψηλά πόδια. Μερικές φορές είναι η φινέτσα και η κομψότητα –καλοραμμένα σκούρα μπλε παντελόνια και καφέ γόβες– και μερικές φορές είναι το «δεύτερο» και το φτηνιάρικο. Ακόμα και το πρόστυχο. Η ποικιλία είναι

σημαντική. Ακόμα και το καλύτερο φιλέτο καταντάει βαρετό όταν το τρως συνέχεια.

Η τσάντα σου είναι μεγαλύτερη από το συνηθισμένο. Συνήθως την κρεμάς στον ώμο, αλλά όταν έχει κόσμο στο τρένο –όπως τώρα– τη βάζεις στο πάτωμα ανάμεσα στα πόδια σου. Έχει ανοίξει, και μπορώ να δω το περιεχόμενο. Ένα πορτοφόλι – μαλακό καφετί δέρμα μοσχαριού με επιχρυσωμένο κούμπωμα. Μια βούρτσα, με ξανθιές τρίχες στα δόντια. Μια τσάντα για ψώνια πολλών χρήσεων, τυλιγμένη μπαλάκι. Ένα ζευγάρι δερμάτινα γάντια. Δύο ή τρεις καφέ φάκελοι, ανοιγμένοι και βαλμένοι στην τσάντα μαζί με τα περιεχόμενα. Αλληλογραφία που πήρες από το πατάκι της πόρτας μετά το πρωινό και την άνοιξες στην αποβάθρα ενώ περίμενες το πρώτο τρένο σου. Τεντώνω τον λαιμό μου για να δω τι γράφει ο πάνω πάνω φάκελος.

Τώρα ξέρω το όνομά σου. Όχι ότι έχει σημασία: το είδος της σχέσης που θα έχουμε δεν χρειάζεται ονόματα.

Βγάζω το κινητό μου και ανοίγω τη φωτογραφική. Στρέφω-μαι προς το μέρος σου· χρησιμοποιώ τον αντίχειρά μου και τον δείκτη μου για να κάνω ζουμ ώστε μόνο το πρόσωπό σου να είναι στο πλάνο. Αν με προσέξει κανείς τώρα, θα νομίσουν ότι ανεβάζω τη διαδρομή μου στο Instagram ή στο Twitter. Με hashtag «selfie».

Ένα αθόρυβο κλικ και είσαι δική μου.

Καθώς το τρένο στρίβει, αφήνεις τη χειρολαβή και σκύβεις να πιάσεις την τσάντα σου, ακόμη προσηλωμένη στο βιβλίο σου. Αν δεν σε ήξερα καλύτερα, θα έλεγα ότι με είδες που κοιτάζα και κρύβεις τα πράγματά σου, αλλά όχι. Η στροφή στο τρένο σημαίνει ότι πλησιάζει η στάση σου.

Σου αρέσει αυτό το βιβλίο. Συνήθως σταματάς να διαβάζεις πολύ νωρίτερα· όταν τελειώνεις ένα κεφάλαιο και βάζεις ανά-

μεσα στις σελίδες μια καρτποστάλ που χρησιμοποιείς για σελιδοδείκτη. Σήμερα διαβάζεις ακόμα κι όταν το τρένο φτάνει στον σταθμό. Ακόμα κι όταν σπρώχνεις με τους ώμους σου για να φτάσεις στην πόρτα, λέγοντας «Συγγνώμη» και «Με συγχωρείτε» δέκα φορές. Διαβάζεις βαδίζοντας προς την έξοδο, σηκώνοντας το βλέμμα σου για να μην πέσεις πάνω σε κανέναν.

Ακόμη διαβάζεις.

Κι εγώ ακόμη σε παρακολουθώ.

Το τρένο μου τερματίζει στο Κρίσταλ Πάλας. Αν δεν έκανε τέρμα εκεί, μπορεί να έμενα στη θέση μου, κοιτάζοντας την αγγελία, ελπίζοντας να καταλάβω. Κατεβαίνω τελευταία.

Η βροχή έχει κόψει, μόνο ένα φιλόβροχο πέφτει, αλλά με το που βγαίνω από τον σταθμό του μετρό η εφημερίδα στα χέρια μου γίνεται μούσκεμα, αφήνοντας ίχνη μελανιού στα δάχτυλά μου. Έχει ήδη σκοτεινιάσει, αλλά τα φώτα του δρόμου είναι αναμμένα, και οι νέον πινακίδες πάνω απ' τα αμέτρητα φαγάδικα και μαγαζιά με κινητά στον Άνερλεϊ Ρόουντ σημαίνουν ότι μπορώ να δω καθαρά. Κακόγουστα λαμπάκια κρέμονται από τους φανοστάτες, για να τα ανάψει το Σαββατοκύριακο ένας σελέμπριτι τελευταίας διαλογής, αλλά ο καιρός είναι πολύ μαλακός και επίσης είναι πολύ νωρίς για να αρχίσω να σκέφτομαι τα Χριστούγεννα.

Κοιτάζω την αγγελία καθώς βαδίζω προς το σπίτι, αγνοώντας τη βροχή που κάνει τη φράντζα μου να κολλάει στο μέτωπό μου. Ίσως να μην είμαι εγώ. Ίσως να έχω σωσία. Ούτε κατά διάνοια δεν είμαι η προφανής επιλογή για διαφήμιση ροζ τηλεφωνικής γραμμής υψηλής χρέωσης: θα περίμενες να διαλέξουν κάποια πιο νέα, πιο όμορφη. Όχι μια μεσήλικη με δυο μεγάλα παιδιά και λίγα ψωμάκια στη μέση. Παραλίγο να γελάσω δυνατά. Ξέρω ότι υπάρχουν γούστα και γούστα, αλλά εδώ πρόκειται για εξειδικευμένη αγορά.

Ανάμεσα στο πολωνικό σουπερμάρκετ και στον κλειδαρά είναι το καφέ της Μελίσα. Ένα από τα καφέ της Μελίσα, υπενθυμίζω στον εαυτό μου. Το άλλο βρίσκεται σε έναν παράδρομο στο Κόβεν Γκάρντεν, όπου όσοι πηγαίνουν τακτικά για μεσημεριανό ξέρουν ότι πρέπει να τηλεφωνήσουν εκ των προτέρων για τις παραγγελίες τους, αν θέλουν να αποφύγουν την ουρά, και οι τουρίστες διστάζουν στην πόρτα, προσπαθώντας να αποφασίσουν αν το πανίνι θα αξίζει την αναμονή. Θα περίμενες το μαγαζί στο Κόβεν Γκάρντεν να είναι κοφτήριο, αλλά οι υψηλές τιμές σημαίνουν ότι στα πέντε χρόνια που είναι ανοιχτό παλεύει να βγάλει κέρδος. Αυτό εδώ, από την άλλη, με τη φτηνιάρικη μπογιά και τους απίθανους γείτονες, είναι χρυσωρυχείο. Βρίσκεται χρόνια εδώ, έβγαζε χρήμα πολύ πριν το αναλάβει η Μελίσα και βάλει το όνομά της πάνω από την πόρτα: ένα από τα κρυμμένα μυστικά που εμφανίζονται πού και πού στους οδηγούς πόλης. Το καλύτερο πρωινό στο νότιο Λονδίνο, λέει το φωτοτυπημένο άρθρο που έχει κολλημένο με σελοτέιπ στην πόρτα.

Στέκομαι για λίγο στην απέναντι πλευρά του δρόμου, ώστε να βλέπω χωρίς να με βλέπουν. Οι τζαμαρίες γύρω γύρω έχουν θαμπώσει από μέσα, μοιάζει με θολή φωτογραφία της δεκαετίας του '80. Στη μέση του μαγαζιού, πίσω από τον πάγκο, ένας άντρας σκουπίζει το εσωτερικό μιας βιτρίνας από πλεξιγκλάς. Φοράει την ποδιά του σαν παριζιάνος σερβιτόρος, διπλωμένη στα δύο και δεμένη στη μέση αντί να την έχει περασμένη στον λαιμό του, και με το μαύρο κοντομάνικο και τα σκούρα μαλλιά που μοιάζουν σαν να σηκώθηκε μόλις από το κρεβάτι δείχνει υπερβολικά κουλ για να δουλεύει σε καφέ. Όμορφος; Είμαι προκατειλημμένη αλλά έτσι νομίζω.

Περνάω τον δρόμο, προσέχοντας μήπως έρχεται κανένα ποδήλατο καθώς ο οδηγός του λεωφορείου μου κάνει νόημα να

περάσω. Το καμπανάκι πάνω από την πόρτα του καφέ κουδουνίζει και ο Τζάστιν σηκώνει το βλέμμα.

«Τι λέει, μαμά;»

«Γεια σου, αγάπη μου». Κοιτάζω ολόγυρα να δω τη Μελίσα. «Μόνος σου είσαι;»

«Είναι στο Κόβεν Γκάρντεν. Ο μάννατζερ αρρώστησε και με άφησε υπεύθυνο εδώ». Ο τόνος του είναι χαλαρός, έτσι προσπαθώ να τον μιμηθώ αλλά νιώθω ένα κύμα περηφάνιας. Πάντα ήξερα ότι ο Τζάστιν ήταν καλό παιδί· απλώς έπρεπε κάποιος να του δώσει μια ευκαιρία. «Αν μου δώσεις πέντε λεπτά» λέει, ξεπλένοντας το πανί του στον ανοξείδωτο νεροχύτη πίσω του, «θα έρθω σπίτι μαζί σου».

«Έλεγα να πάρω φαγητό. Μάλλον όμως είναι κλειστές οι φριτέζες, ε;»

«Μόλις τις έκλεισα. Μπορώ να σου φτιάξω μερικές πατάτες στο πι και φι. Και έχει και λουκάνικα που αν δεν φαγωθούν σήμερα πάνε για πέταμα. Δεν θα 'χει πρόβλημα η Μελίσα να τα πάρουμε σπίτι».

«Θα τα πληρώσω» λέω, μη θέλοντας να παρασυρθεί ο Τζάστιν με αυτή την προσωρινή θέση ευθύνης.

«Δεν θα 'χει πρόβλημα».

«Θα πληρώσω» λέω αποφασιστικά, βγάζοντας το πορτοφόλι μου.

Σηκώνω το βλέμμα στον μαυροπίνακα και υπολογίζω την τιμή για τέσσερα λουκάνικα και πατάτες. Έχει δίκιο ότι η Μελίσα θα μας τα έδινε αν ήταν εδώ, αλλά δεν είναι, και σε αυτή την οικογένεια πληρώνουμε.

Τα μαγαζιά και οι επιχειρήσεις αραιώνουν καθώς απομακρυνόμαστε από τον σταθμό, δίνοντας τη θέση τους σε πανομοιό-

τυπα σπίτια σε σειρές των δέκα δώδεκα. Αρκετά είναι κλειστά, με γκρίζα μεταλλικά ρολά, που σημαίνει ότι τα έχει πάρει η τράπεζα· τα γκράφιτι σχηματίζουν κόκκινα και πορτοκαλιά πυροτεχνήματα στις εξώπορτες. Η δική μας σειρά σπιτιών δεν διαφέρει –τρία σπίτια πιο κάτω απ’ το δικό μας είναι ένα που του λείπουν τούβλα και έχει χοντρές σανίδες καρφωμένες στα παράθυρα– και μπορείς να καταλάβεις σε ποια μένουν με ενοίκιο από τους φραγμένους υπονόμους και τα λερωμένα τούβλα. Τελευταία στη σειρά σπιτιών είναι δυο ιδιόκτητα, το ένα της Μελίσα και του Νιλ, στο πολυπόθητο τέρμα του δρόμου, και το δικό μου, ακριβώς δίπλα.

Ο Τζάστιν ψάχνει στο σακίδιό του να βρει τα κλειδιά, και στέκομαι για μια στιγμή στο πεζοδρόμιο, δίπλα στο κιγκλίδωμα που περιβάλλει αυτό που αν είμαστε μεγαλόφυχοι μπορούμε να αποκαλέσουμε μπροστινό μας κήπο. Αγριόχορτα ξεφυτίζουν ανάμεσα στα βρεγμένα χαλίκια· το μόνο στολίδι, μια ηλιακή λάμπα που μοιάζει με παλιομοδίτικο φαναράκι, βγάζει μια μουντή κίτρινη λάμψη. Και ο κήπος της Μελίσα έχει χαλίκια, αλλά δεν έχει αγριόχορτο ούτε για δείγμα, και εκατέρωθεν της εξώπορτάς της υπάρχουν δυο πυξάρια, άψογα κουρεμένα σε σπειροειδές σχήμα. Κάτω από το παράθυρο του καθιστικού τους υπάρχει ένα κομμάτι τούβλα έναν τόνο πιο ανοιχτά από τα υπόλοιπα· εκεί όπου ο Νιλ έτριψε το γκράφιτι που έκανε κάποιος ο οποίος ζει στο νότιο Λονδίνο και παρ’ όλα αυτά είναι ακόμη τόσο στενόμυαλος που έχει αντιρρήσεις για τους μεικτούς γάμους.

Κανείς δεν έχει κάνει τον κόπο να κλείσει τις κουρτίνες στο δικό μας καθιστικό και βλέπω την Κέιτι να βάφει τα νύχια της στην τραπεζαρία. Κάποτε επέμενα να καθόμαστε όλοι μαζί στο τραπέζι· μου άρεσε να μαθαίνω τι είχαν κάνει στο σχολείο. Τις πρώτες μέρες, όταν μετακομίσαμε εδώ, ήταν η μόνη ώρα της μέρας που ένιωθα ότι τα καταφέραμε χωρίς τον Ματ. Ήμασταν

μια μικρή τριμελής οικογένεια, που καθόμασταν να φάμε το φαγητό μας στις έξι το απόγευμα.

Μέσα από το παράθυρο –καλυμμένο με μια μόνιμη στρώση βρομιάς που δημιουργείται επειδή μένουμε σε πολυσύχναστο δρόμο– προσέχω ότι η Κέιτι έχει κάνει χώρο για το νεσεσέρ με τα σύνεργα του μανικιούρ ανάμεσα στα περιοδικά, τη στοίβα με τους λογαριασμούς, και μια λεκάνη μπουγάδας, που για κάποιο λόγο έχει διαλέξει το τραπέζι ως φυσικό περιβάλλον της. Πού και πού μαζεύω αυτό το χάλι ώστε να μπορούμε να φάμε την Κυριακή, αλλά σύντομα χαρτούρα και παρατημένες νάιλον σακούλες εμφανίζονται ξανά σιγά σιγά και αναγκαζόμαστε να τρώμε πάλι με το πιάτο στην αγκαλιά, μπροστά στην τηλεόραση.

Ο Τζάστιν ανοίγει την πόρτα και θυμάμαι πώς ήταν όταν τα παιδιά ήταν μικρά και έτρεχαν να με χαιρετήσουν μόλις γύριζα σπίτι, σαν να έλειπα μήνες, κι όχι οκτώ ώρες γεμίζοντας ράφια στο Tesco. Όταν μεγάλωσαν, χτυπούσα τη διπλανή πόρτα, ευχαριστώντας τη Μελίσα που τα είχε φροντίσει μετά το σχολείο, κάτι για το οποίο τα παιδιά ισχυρίζονταν ότι ήταν πολύ μεγάλα, αλλά στην πραγματικότητα τους άρεσε πολύ.

«Γεια» φωνάζω.

Ο Σάιμον έρχεται από την κουζίνα με ένα ποτήρι κρασί. Μου το δίνει και με φιλάει στο στόμα, γλιστρώντας το χέρι του στη μέση μου για να με τραβήξει πιο κοντά. Του δίνω τη νάιλον σακούλα από το καφέ της Μελίσα.

«Μας πήρανε τα μέλια». Η Κέιτι εμφανίζεται από το καθιστικό, με τα δάχτυλα ανοιγμένα και τα χέρια στον αέρα. «Τι φαί έχει;»

Ο Σάιμον με αφήνει και παίρνει τη σακούλα στην κουζίνα.

«Λουκάνικα και πατάτες».

Σουφρώνει τη μύτη και την προλαβαίνω πριν αρχίσει να γκρινιάζει για τις θερμίδες.

«Έχει και μαρούλι στο φυγείο – μπορείς να το φας με σαλάτα».

«Δεν θα γλιτώσεις από τους χοντρούς αστραγάλους σου» πετάει ο Τζάστιν.

Η Κέιτι τον χτυπάει στο μπράτσο καθώς εκείνος περνάει πίσω της και ανεβαίνει τρέχοντας δυο δυο τα σκαλιά.

«Θα μεγαλώσετε επιτέλους;» Η Κέιτι είναι δεκαεννιά και χωράει άνετα σε ρούχα small, χωρίς ίχνος του παιδικού πάχους που είχε ακόμη πριν από μερικά χρόνια. Και οι αστράγαλοί της είναι μια χαρά. Πάω να την αγκαλιάσω αλλά θυμάμαι τα νύχια της και τη φιλάω τελικά στο μάγουλο. «Συγγνώμη, γλυκιά μου, αλλά είμαι πτώμα. Μια στο τόσο δεν πειράζει να τρώμε απέξω – όλα με μέτρο, σωστά;»

«Πώς ήταν η μέρα σου, αγάπη μου;» ρωτάει ο Σάιμον.

Με ακολουθεί στο καθιστικό και βουλιάζω στον καναπέ, κλείνοντας τα μάτια μου για μια στιγμή, και αναστενάζω καθώς νιώθω να χαλαρώνω.

«Καλή ήταν. Αν εξαιρέσεις ότι ο Γκρέιαμ με έβαλε να κάνω αρχειοθέτηση».

«Δεν είναι δουλειά σου αυτό» λέει η Κέιτι.

«Ούτε να καθαρίζω την τουαλέτα, αλλά μάντεψε τι με έβαλε να κάνω χθες».

«Ουφ. Τι μαλάκας».

«Δεν θα έπρεπε να το ανέχεσαι». Ο Σάιμον κάθεται δίπλα μου. «Πρέπει να παραπονεθείς».

«Σε ποιον; Δικό του είναι το γραφείο».

Ο Γκρέιαμ Χάλοου είναι από εκείνους τους άντρες που φουσκώνουν το εγώ τους μειώνοντας τους ανθρώπους γύρω τους. Το ξέρω, και δεν με ενοχλεί. Τις περισσότερες φορές.

Για να αλλάξω θέμα, παίρνω τη *London Gazette* από εκεί που την άφησα στο τραπέζακι. Είναι ακόμη υγρή και σε μερικά σημεία

τα γράμματα έχουν θολώσει, αλλά τη διπλώνω στη μέση ώστε να φαίνονται οι αγγελίες για συνοδούς.

«Μαμά! Γιατί φάχνεις στις αγγελίες συνοδών;» λέει η Κέιτι γελώντας.

Τελειώνει με την τελευταία στρώση στα νύχια της και κλείνει προσεκτικά το καπάκι, επιστρέφοντας στο τραπέζι για να βάλει τα χέρια της κάτω από μια υπεριώδη λάμπα ώστε να στεγνώσει το βερνίκι.

«Ίσως σκέφτεται να αλλάξει τον Σάιμον με ένα πιο καινούργιο μοντέλο» λέει ο Τζάστιν, μπαίνοντας στο καθιστικό.

Έχει βγάλει το μαύρο μπλουζάκι και το τζιν που φοράει για τη δουλειά και είναι ντυμένος με γκρι φόρμα και φούτερ. Τα πόδια του είναι γυμνά. Στο ένα χέρι κρατάει το κινητό του, στο άλλο ένα πιάτο με λουκάνικο και πατάτες.

«Δεν είναι αστείο» λέει ο Σάιμον. Παίρνει την εφημερίδα από τα χέρια μου. «Αλλά σοβαρά, γιατί κοιτάζεις τις ροζ γραμμές;»

Συνοφρυώνεται και βλέπω μια σκιά στο πρόσωπό του. Αγριοκοιτάζω τον Τζάστιν. Ο Σάιμον είναι δεκατέσσερα χρόνια μεγαλύτερός μου, αν και μερικές φορές κοιτάζω στον καθρέφτη και νομίζω ότι τον φτάνω. Έχω ρυτίδες γύρω από τα μάτια που δεν είχα στα τριάντα, και το δέρμα στον λαιμό μου αρχίζει να κρεμάει. Ποτέ δεν είχα πρόβλημα με την ηλικιακή διαφορά μας αλλά ο Σάιμον το αναφέρει τόσο συχνά που καταλαβαίνω ότι τον απασχολεί. Ο Τζάστιν το ξέρει και εκμεταλλεύεται κάθε ευκαιρία να ρίξει αλάτι στην πληγή. Δεν είμαι ποτέ σίγουρη αν θέλει να πικάρει εμένα ή τον Σάιμον.

«Δεν νομίζετε ότι μου μοιάζει;»

Δείχνω στο κάτω μέρος της αγγελίας, κάτω από τις «ώριμες» υπηρεσίες της Έιντζελ. Ο Τζάστιν σκύβει πάνω από τον ώμο του Σάιμον και η Κέιτι τραβάει τα χέρια της από την υπεριώδη

λάμπα για να δει καλά. Για μια στιγμή όλοι κοιτάζουμε την αγγελία σιωπηλοί.

«Όχι» λέει ο Τζάστιν τη στιγμή που η Κέιτ λέει «σου μοιάζει λιγάκι».

«Εσύ φοράς γυαλιά, μαμά».

«Όχι πάντα» λέω. «Μερικές φορές φοράω φακούς».

Αν και δεν θυμάμαι την τελευταία φορά που τους έβαλα. Ποτέ δεν με ενοχλούσε να φοράω γυαλιά, και μου αρέσουν αυτά που έχω τώρα, με τον χοντρό μαύρο σκελετό που με κάνει να μοιάζω πιο επιμελής απ' ό,τι ήμουν ποτέ ως μαθήτρια.

«Ίσως κάποιος κάνει πλάκα» λέει ο Σάιμον. «Findtheone.com – λες κάποιος να σε έγραψε σε υπηρεσία γνωριμιών για πλάκα;»

«Ποιος θα έκανε κάτι τέτοιο;»

Κοιτάζω τα παιδιά διερωτώμενη αν θα δω ένα φευγαλέο βλέμμα ανάμεσά τους, αλλά η Κέιτ δείχνει εξίσου σαστισμένη με εμένα και ο Τζάστιν έχει ξαναπιάσει τις πατάτες του.

«Τηλεφωνήσες στον αριθμό;» ρωτάει ο Σάιμον.

«Μιάμιση λίρα το λεπτό; Πλάκα μου κάνεις».

«Μήπως είσαι εσύ;» λέει η Κέιτ. Το βλέμμα της είναι σκανδαλιάρικο. «Ξέρεις, για κανένα εξτραδάκι; Έλα, μαμά, μπορείς να μας το πεις».

Η ανησυχία που με διακατείχε από την ώρα που είδα την αγγελία αρχίζει να υποχωρεί και γελάω.

«Δεν ξέρω ποιος θα πλήρωνε μιάμιση λίρα το λεπτό για μένα, αγάπη μου. Στ' αλήθεια όμως μου μοιάζει, έτσι δεν είναι; Ξαφνιαστήκα αρκετά».

Ο Σάιμον βγάζει το κινητό του από την τσέπη του και ανασηκώνει τους ώμους.

«Πάω στοίχημα ότι το έκανε κάποιος που οργανώνει κάτι για τα γενέθλιά σου».

Βάζει ανοιχτή ακρόαση και πληκτρολογεί τα νούμερα. Είναι

γελοίο: όλοι μας μαζεμένοι γύρω από τη *London Gazette*, να τηλεφωνούμε σε μια ροζ γραμμή.

«Ο αριθμός που καλέσατε δεν υπάρχει».

Συνειδητοποιώ ότι κρατούσα την αναπνοή μου.

«Αυτό ήταν λοιπόν» λέει ο Σάιμον και μου δίνει την εφημερίδα.

«Μα τι δουλειά έχει εκεί η φωτογραφία μου;» λέω.

Τα γενέθλιά μου αργούν ακόμη και δεν μπορώ να σκεφτώ ποιος μπορεί να το έβρισκε αστείο να με γράφει σε υπηρεσία γνωριμιών. Μου περνάει από το μυαλό ότι είναι κάποιος που δεν συμπαθεί τον Σάιμον· κάποιος που θέλει να δημιουργήσει προβλήματα μεταξύ μας. Ο Ματ; Διώχνω αμέσως τη σκέψη απ' το μυαλό μου. Ενστικτωδώς σφίγγω τον ώμο του Σάιμον αν και εκείνος δεν δείχνει ενοχλημένος από την αγγελία.

«Μαμά, δεν σου μοιάζει καθόλου. Αυτή εδώ είναι μια γριά με άβαφτες ρίζες» λέει ο Τζάστιν.

Νομίζω ότι σ' αυτό που λέει υπάρχει κρυμμένο ένα κομπλιμέντο.

«Έχει δίκιο ο Τζας, μαμά». Η Κέιτι κοιτάζει ξανά την αγγελία. «Σου μοιάζει αλλά πολλοί μοιάζουν με κάποιον. Μια κοπέλα στη δουλειά είναι φτυστή η Αντέλ».

«Μάλλον». Ρίχνω μια τελευταία ματιά στην αγγελία. Η γυναίκα στη φωτογραφία δεν κοιτάζει απευθείας την κάμερα, και η ανάλυση είναι τόσο κακή, που εκπλήσσομαι που χρησιμοποιείται καν σε αγγελία. Τη δίνω στην Κέιτι. «Βάλ' τη στην ανακύκλωση σε παρακαλώ, αγάπη μου, όταν πας να σερβίρεις τους υπόλοιπους».

ΒΙΒΛΙΟ ΤΗΣ ΧΡΟΝΙΑΣ (2017)
ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ RICHARD AND JUDY
SUMMER BOOK CLUB

ΚΑΝΕΙΣ ΤΟ ΙΔΙΟ ΠΡΑΓΜΑ ΚΑΘΕ ΜΕΡΑ.

Όταν η Ζόι Γουόκερ βλέπει τη φωτογραφία της στις προσωπικές αγγελίες μιας λονδρέζικης εφημερίδας, αποφασίζει να μάθει γιατί βρέθηκε εκεί. Δεν υπάρχει εξήγηση: μόνο μια θολή εικόνα, ένα σάιτ κι ένα τηλέφωνο.

ΞΕΡΕΙΣ ΑΚΡΙΒΩΣ ΠΟΥ ΠΑΣ.

Αναφέρει το θέμα στην οικογένειά της, αλλά όλοι είναι πεπεισμένοι ότι πρόκειται απλώς για κάποια που της μοιάζει. Την επόμενη μέρα όμως στην ίδια αγγελία εμφανίζεται η φωτογραφία μιας άλλης γυναίκας και τη μεθεπόμενη μιας άλλης.

ΤΟ ΙΔΙΟ ΚΙ ΕΚΕΙΝΟΣ...

Να πρόκειται για λάθος; Για σύμπτωση; Ή μήπως κάποιος παρακολουθεί κάθε τους κίνηση;

Τόσο κοντά στην πραγματικότητα που θα σας αγχώσει. Εντυπωσιακό και πρωτότυπο.

TIMES

Υπέροχα δυσοίωνα. Με έκανε να κοιτάζω πίσω απ' τον ώμο μου μες στο μετρό.

FIONA BARTON, συγγραφέας

Καθηλωτικό και ποτισμένο με μια διαρκή αίσθηση απειλής.

SUNDAY MIRROR

ISBN 978-618-03-1536-3

9 786180 315363

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 81536